

megrögzött idegenkedését minden köztelherviseléstől, ami a polgári állam és élet nélkülözhetetlen feltétele.

Mire az egyik öreg táblabíró — valahol a harmadik sorban — jeges zuhanynak képzelvén magát, ekkép zúdult a szónok nyakába: „Nem hittem volna, hogy öcsém-uram ennyire meguntta azt a kis nemesi szabadságot.“

Mire a fiatal szónok nyelt egy nagyot és engesztelőleg szólt az öreghez: „Majd megértjük még mi, urambátyám, egymást, ebben is, mint sok másban eddig!“ — szólt és leült.

— Soha! — felelte az öreg úr lángoló szemekkel és kinézett az ülésterem ablakán az utca ragyogó fénytengerébe.

Széchenyi, félve, hogy a vita elfajulhat, elővette gyakran használt és mindig bevált fortélyát: — „Aludjunk rá, tisztelt urak!“ — kiáltotta a vita közepébe, mire a vita elhallgatott és szedelődzködni kezdett a nemes gyülekezet.

A következő napokon más tárgy felvételével pihentették a hídvám ügyét és ezalatt a folyosókon, kaszinókban Széchenyi elvbarátai ügyesen használták fel az időt. Úgy, hogy a negyedik napon csekély módosítással elfogadták a gróf által indítványozott tervet, az öreg táblabíróval együtt, aki ugyan mormogott valami baljóslatú mondásokat, de mégis megszavazta a tervet.

Néhány nap múlva a közgyűlés rövid vita után szintén magáévá tette a választmány határozatát. Széchenyi megnyerte egyik legnehezebb csatáját...

Ily nehéz vajadások között tették meg 1832-ben az első lépést a felé a nagylelkű lemondás felé, amit néhány évvel később a magyar kiváltságosok csaknem példanélküli nemes buzgalommal és öntudattal maguk önkényt sürgettek.

És ebben is Széchenyi Istváné a főérdem.

Csontos Sándor

Újszerű tanfolyam az újpesti Szociálpolitikai Intézetben.

A történelem az élet tanítómestere. A történelem: a mult, az erő, az alap. Csak belőle fejlődhetik az egészséges jelen és a tartós jövő. Ismernünk kell a magyar multat: a magyar történelmet, hogy öntudatos és értékes munkásai lehessünk a magyar jelennek és jövőnek. Ezért iktatta be az Intézet esti tanfolyamai közé a magyar történelmet is, melyre a beiratkozások máris megindultak (jelentkezés — szerda és szombat kivételével — minden este 6—9 óráig az Intézet irodájában: Erkel-u. 26). A szemináriumszerű tanfolyamon az egyes előadások mindenkor a magyar történelem egy-egy kiválóbb egyéniségéhez vagy eseményéhez kapcsolódnak; — s azokat térkép- és képbemutatók, valamint a korhoz vagy egyéniséghez tartozó történelmi anekdoták kísérik. A tanfolyam huszonöt egymásutáni pénteken este 7—9 óráig tart; az első előadás: nov. 7-én volt. A tanfolyam vezetője: *Koppány István* áll. gimn. tanár. Tandíj nincs. Beiratkozási díj: 2.50 pengő.

NÉGY KARÁCSONYI VERS

Karácsonykor

*Kis leánykám sirva mondta:
„Picurka a karácsonyfa,
Mégis csak itt-ott csüng rajta
Arany-dió, fonnyadt alma...“
S egyre sirt, csak sirt alatta.*

*Vigasztaltam: elmeséltem,
Hogy mit láttam künn a réten:
„Százfogatú gyémánthintón,
Ködben, csöndben, röpken, ringón
— A kis Jézus maga hozta —
A sokezer karácsonyfa
Az éjtszakát beragyogta.*

*Váratlanul vihar támadt...
Felkapta a fényes fákat;
Mégforgatta, összerázta,
És a hóba meg a sárba
Hullott, ami szent és drága...
A legtöbbjét kettétörte,
Azért ilyen apró, törpe.*

*Elborult a Jézus arca,
Majd a fákat összerakta,
S letett egyet nagy titokban
Minden kis és nagy udvarban,
S nagysebesen, röpken, ringón
elrepült a gyémánthintón.“*